

Стрибок — і ані сплеску, ні відлунь,
Де біси кришками — по черзі — всі пороки,
І я пливу по глибочезних ріках
Глухої пам'яті. Стовпи серед полян

Залитих повинню й за ними оболонь —
Все далі й далі в водоспад — крізь речі,
Де світ — на вітрі — навздогін — порічки, —
По той бік від благань і від молінь.

З води — подекуди — із виру — козеня
І краля, що колись — на ковзанах,
І те хлоп'я, що пальцем в небо тиця, —

І небо, як настоянка з настурцій.
Все далі й далі, де вже ані звуку,
Сама ріка — одне суцільне око.